

Matek

VISSZHANG - LXIV. évfolyam, 6. szám, 2020. február 7.

Svébis Bence az *ÉS* 2020. január 31-i számában megjelent, *Túlterhelt töredékek* című írásában megosztotta „célközönségével” Kukorelly Endre könyvének olvasása közben támadt szövegértési nehézségeit. A cikket a szerkesztőség kifürkészhetetlen okokból a Kritika című rovatban közölte.

Kiderül belőle, hogy a CCCP mozaikszót bizonyos életkor alatt nehéz kiolvasni, valamint, hogy ha Svébis egy föltételezhető szekvencia két egymástól elkülönítve és távol közölt, ám a számozás rendje szerint egymás után is olvasható részét nem tekinti önálló egységeknek, hanem *direkt* egyetlen folyamatos szöveggé olvassa össze, a végeredményt viccesnek találja. De nem csak a magyar, a matek is szórakoztatja. Kábé akkora terjedelemben foglalkozik a könyvben olvasható számokkal, mint a betűkkel. A rendelkezésére álló karakterek jelentős részét ugyanis Kukorelly számozási technikájának megfejtésére pazarolja. Sajnos, sikertelenül.

Segíték.

A *Cé Cé Cé Pé* szerzője a „számolásizmus” évtizedek óta rendíthetetlen híve. Az egyes fejezeteket, szövegdarabokat és szekvenciákat ezúttal is beszámozta. A megoldóképlet viszonylag egyszerű. Ha a kritikus a római számokat *is* összeolvasná, talán lassúdadán, de becsszó, „kijönnének” neki az évszámok: $\text{MCMLX} + \text{I} = 1961$, aztán $\text{MCMXL} + \text{II} = 1942$, így és ekképp tovább.

A szöveg egyébként, ha „tényleg csak hülyeségből” (© Kukorelly) mégis bíráltnak olvassuk, az „új” (a célközönségemnek: a *faszt új!*) kritika első fecskéinek egyike lesz. Az ún. irodalmi életben ugyanis újabban ismét elő-előfordul, hogy a „kritikus” az ízlés- és gondolatrendőr szerepében tetszeleg, a szerző poétikai eljárásait és/vagy ún. nézeteit „megengedhetetlennek” (sic!), a bírált művet egyenesen „károsnak” (sic!) nevezi, a kiadóján a szerző „megfegyelmezését” (sic!) kéri számon, és becsületsértés-számba menő minősítések argumentálására nem veszi a fáradságot. A régi iskola, mondhatná valaki, de az újszülöttek minden vicc új, ráadásul Svébis ebben a tekintetben tényleg innovatív, nemcsak az argumentációt, a „bajok” felét is elhallgatja. Okulva példájából, én sem folytatom, pedig „*annyi baj van ezzel a szegény*” cikkel, hogy igazából a „*felét sem mondtam el.*” („*Bár, ha lenne kanalunk hozzá, akkor sem hiszem, hogy volna mit kanalazni.*”) (© Svébis). Szóval, Kukorelly könyvével „*baj*” van, (értsük jól: nem Svébisnek *van baja* vele, hanem *objektíve* van baj), mi több, „*annyi*” a „*baj*”, hogy egyenesen le kell „*szegény*”-ezni érte. Például, hogy egyet azért mégis mondjon, „*nem viszi végig rendesen*” – rendesen, b+! (sic!) – az emlékezés nehézségeit érzékeltető, amúgy „*izgalmas játékot*”.

Svébis a cikk végére annyira fölizgatja magát, hogy a regényt és vele tulajdonképpen szerzőjének egész életművét – hiszen Kukorelly ebben a könyvében is a korábról ismerős, védjegyének tekinthető retorikai és poétikai eszközökkel dolgozik – kiutasítja az „irodalom”-ból: „*attól, hogy valami képes megpiszkálni a gyerekkori emlékeket, még nem lesz irodalom*”.

Ez utóbbi gesztus, amennyire *geci* (sic!), annyira ígéretes: szívből remélem, az *ÉS* mielőbb lehetőséget ad rá, és Svébis Bence a táblánál is megoldja a sok évszázados, ezek szerint fejben már abszolvált feladatot, és elárulja, hogy mi *számít* irodalomnak.